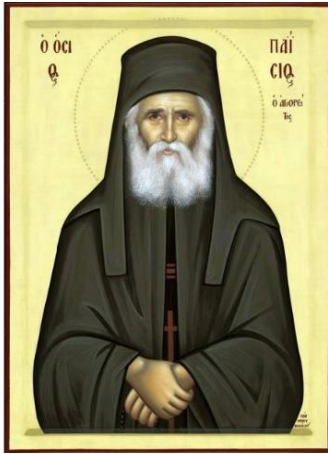

Ορθόδοξο Τριμηνιαίο Χριστιανικό Περιοδικό

ΤΟ ΛΕΝΤΙΟΝ

«...ἐγείρεται ἐκ τοῦ δειπνου, καὶ τίθησι τὰ ἱμάτια, καὶ λαβὼν λέντιον, διέζωσεν ἑαυτόν. εἶτα βάλλει ὕδωρ εἰς τὸν νιπτῆρα, καὶ ἤρξατο νίπτειν τοὺς πόδας τῶν μαθητῶν καὶ ἐκμάσσειν τῷ λεντίῳ...» (Ιωάν. ΙΓ στ.4,5)

Ο προστάτης της Ενώσεώς μας

**ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΝΩΣΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ
ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ
«ΔΙΑΚΟΝΟΙ ΤΩΝ ΕΛΑΧΙΣΤΩΝ ΑΔΕΛΦΩΝ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ»**

**Έτος 3^ο Τεύχος 8^ο Δεκέμβριος - Φεβρουάριος 2020-2021
ΑΘΗΝΑΙ**

Διατίθεται δωρεάν

Ο Σκοπός μας & Πληροφορίες της Ενώσεως.....	2
Ουκ ήλθον διακονηθῆναι ἀλλὰ διακονεῖσαι.....	3
Οι κληρονόμοι του Ουρανοῦ.....	4
Ἅγιος Παῖσιος: «Δὲν σοῦ φιλῶ τὸ χέρι.....	7
Ἀπαντῶ στις ἀπορίες σου.....	10
Θεολογική Χριστολογία και Χριστούγεννα.....	14
Ταπείνωσις.....	19
Μὴ φοβοῦ· μόνον πιστεue.....	22
Ο Σταυρός μας.....	26
Ἀποφθέγματα Ἁγίων Γερόντων.....	27

Πληροφορίες και εγγραφές μελών στα τηλέφωνα:

Μερικοί από τους τομείς της ενώσεώς μας:

- Συντροφιά σε ηλικιωμένους και ανάγνωση ψυχοφελών βιβλίων.
- Παροχή συμβουλών και πληροφοριών που αφορούν σε θέματα καθημερινής πρακτικής (συνταγογράφηση φαρμάκων κ.λ.π.)
- Μεταφορά ηλικιωμένων σε νοσοκομεία ή άλλους ιατρικούς φορείς.
- Παροχή εργασιών οικείας (π.χ. υδραυλικές εργασίες, ηλεκτρικές, κ.α.)

2102281734 / 6974606161

Δευτ.-Τετ.-Σαβ. 10:00-14:00

Τριτ.- Πέμπ. 10:00-14:00 & 17:00-20:00

Η Ιστοσελίδα μας: www.poecka.gr

Έδρα της Ενώσεως: Σάρωνος 6,

Τ.Κ. 111 43 Αθήνα

Email: diakonoι.xristou@gmail.com

Α.Φ.Μ.: 997249989, Δ.Ο.Υ. ΙΔ Αθηνών.

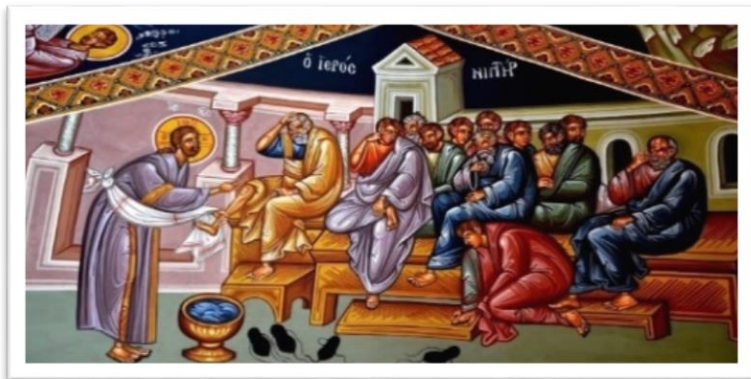
Για Δωρεές - Εγγραφές - Συνδρομές

Τράπεζα Πειραιώς:

IBAN: GR34 0172 0450 0050 4509 1901 473

(Παρακαλώ σε περίπτωση κατάθεσης να αναγράφεται το ονοματεπώνυμό σας για να σας αποστέλλεται απόδειξη)

«Καί γάρ ο υἱός του ανθρώπου οὐκ ἦλθε διακονηθῆναι ἀλλά διακονῆσαι καὶ δοῦναι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ λύτρον ἀντὶ πολλῶν» (Μάρκ. ι' 1-45)

Ο Κύριος μας Ἰησοῦς Χριστός εἶναι ὁ πρῶτος διάκονος-υπηρέτης-πάντων τῶν ἀνθρώπων, πρὸς χάριν τῶν ὁποίων ἐγίνε καὶ ἄνθρωπος δια να τοὺς διακονῆσει. Ἐχοντας σημαῖα καὶ λάβαρο τῆς διδαχῆς αὐτῆς τοῦ Χριστοῦ, με τὴν ὁποία ἀναδημιουργεῖται ὁ νέος λαός τοῦ Θεοῦ παρακαλοῦμε τὸν ἐνανθρωπίσαντα δι' ἡμᾶς Κύριο να μας εὐλογεῖ, ὥστε να πορευόμαστε πάντοτε ὡς διάκονοι τῶν ἐλαχίστων ἀδελφῶν Του.

«ἐφ' ὅσον ἐποιήσατε ἐνὶ τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων, ἐμοὶ ἐποιήσατε». (Ματθ. κε' 31-46)

Σκοπός καὶ πόθος μας εἶναι να κοινωνήσουμε καὶ να διακονήσουμε τὸν Χριστό, ἐν τῷ προσώπῳ ἐνὶ ἐκάστῳ τούτων τῶν ἐλαχίστων ἀδελφῶν μας

Οι κληρονόμοι του ουρανού

(Αγίου Νικολάου Βελιμίροβιτς, Εκδόσεις «Παρησία»
Αθήνα 2016)
Έκτος Όροφος

(...συνέχεια από το προηγούμενο τεύχος)

*«Μακάριοι οι καθαροί τη καρδιά,
ότι αυτοί τον Θεόν όβονται»*

Η καθαρή καρδιά αποτελεί το θεμέλιο της ελεημοσύνης. Αυτό είναι φυσικό όπως ότι ο έκτος όροφος είναι πάνω από τον πέμπτο. Οι εγωιστές και ατομιστές δε θα νιώσουν αυτή τη μακαριότητα που λέγεται καθαρή καρδιά. Δε θα μπορέσουν ποτέ να οικοδομήσουν τον έκτο όροφο της πυραμίδας τους, επειδή δεν οικοδόμησαν τον πέμπτο.

Ο Αβραάμ ήταν γεμάτος ελεημοσύνη και η ελεημοσύνη τον βοήθησε να καθαρίσει η καρδιά του και με την καθαρότητα της καρδιάς να δει τον Θεό. Γιατί δεν λέγεται για καθαρή ψυχή, αλλά για καθαρή καρδιά;

Γιατί η καρδιά αποτελεί το κέντρο της ψυχής. Από την καρδιά προέρχονται οι λογισμοί, στην καρδιά κρύβονται οι επιθυμίες, στην καρδιά φωλιάζουν όλα τα πάθη.

Γι' αυτό και δόθηκε η συμβουλή: *Γιε μου, πιο πολύ πρόσεχε την καρδιά σου* (Παρμ.4,23).

Όσο ο πυρήνας του δέντρου είναι υγιής, τα κλαδιά μπορούν να ταλαιπωρούνται χωρίς κίνδυνο για το δέντρο.

Αλλά είναι μάταιη η δύναμη των κλαριών και η πληθώρα των φύλλων αν τον πυρήνα κατατρώγουν τα σκουλήκια.

Ο Συμεών ο Νέος Θεολόγος αποκαλεί τις αμαρτίες σκουλήκια. Ότι είναι τα σκουλήκια για το δέντρο, είναι οι αμαρτίες για τον

άνθρωπο. Και κανενός είδους αμαρτίες δεν κατατρώγουν τόσο την καρδιά του ανθρώπου όσο οι κρυφές αμαρτίες. Αν βγάλεις τα σκουλήκια στον ήλιο θα ψοφήσουν, αν πεις τις αμαρτίες σου, έστω και σ' έναν μόνο γνωστό σου άνθρωπο, σου συγχωρούνται και εξαφανίζονται. Τα σκουλήκια και οι αμαρτίες είναι ισχυρά στο σκοτάδι, ναι, στο σκοτάδι.

Όσο ο Δαυΐδ φυλαγόταν αυστηρά να μην αμαρτήσει σχετικά με το νόμο του Θεού, μιλούσε με τον Θεό και εύκολα μάθαινε το θέλημά Του. Με το που καταπάτησε το νόμο του Θεού, ο Θεός σταμάτησε να μιλά μαζί του και του μιλούσε μέσω άλλων προφητών.

Η καθαρή καρδιά είναι καθρέπτης όπου ο Θεός αρέσκεται να καθρεπτίζεται.

Ο Θεός έγραψε το μέγα και φοβερό όνομά Του παντού με γρίφους στα φυσικά δημιουργήματα, αλλά άμεσα και χωρίς γρίφους εμφανίζεται στην καθαρή καρδιά του ανθρώπου. Τι τεράστια ανύψωση του ανθρώπου πάνω από ολόκληρη τη φύση! Τι δόξα και τιμή για τους ανθρώπους που στη στενότητα της καρδιάς τους αξιώνονται να δέχονται τον Οικοδεσπότη ως Φιλοξενούμενο! Αυτό αποτελεί μεγάλη ευτυχία για τους ανθρώπους, που σ' αυτήν δύσκολα μπορούν να πιστέψουν εκείνοι που δεν κοίταξαν στη φάτνη της Βηθλεέμ και δεν είδαν μέχρι ποιου σημείου μπορεί να κατέβει ο Θεός της αγάπης. Ο άνθρωπος μπορεί να ανέλθει και να κατέλθει, ενώ ο Θεός μόνο να κατέλθει. Ο Θεός δεν έχει πού να ανέλθει πάνω από τον εαυτό Του, ενώ στον άνθρωπο έχει δοθεί να μπορεί να υψωθεί πάνω από τον εαυτό του μέχρι τα ύψη της ίδιας της Θεότητας. Με την αδυναμία του ο άνθρωπος χαμηλώνει, ενώ με τη δύναμη του Θεού ανυψώνεται. Στον άνθρωπο εναπόκειται να ετοιμάσει την καρδιά του, να την καθαρίσει από τη σκόνη των μικρών αμαρτημάτων και από τη λάσπη των μεγάλων. Τα υπόλοιπα είναι δράση της δύναμης του Θεού και της Θεϊκής αγάπης.

Η καρδιά καθαρίζεται με την πίστη, με την ελπίδα, με την αγάπη, με τη μνήμη του θανάτου και την Κρίση του Θεού, καθώς και με το θαυμασμό για τα δημιουργήματα του Δημιουργού, με την εξερεύνηση των οδών της Πρόνοιας, με την υπομονή, την πραότητα, το έλεος και πολλά άλλα.

Όμως, κι όταν η καρδιά καθαρίσει μ' όλα αυτά τα μέσα, παραμένει σ' αυτήν ένας κουρνιαχτός γης, αμαρτίας και θανάτου μέχρι να έλθει το Πνεύμα του Θεού σαν άνεμος που φυσά από ψηλά να καθαρίσει τον αέρα και σαν κεραυνός με το όζον του να ευωδιάζει. Σύμφωνα με τους λόγους των Πατέρων: όταν οι μνήμες των αμαρτιών που διαπράχθηκαν εξαφανιστούν, μόλις τότε μπορούμε να μιλάμε για κάθαρση της καρδιάς.

Η καθαρή καρδιά είναι κρύσταλλος, και μ' αυτόν οικοδομείται ο έκτος όροφος της παραδείσιας πυραμίδας. Το φως του Ουρανού διασχίζει αυτόν τον όροφο χωρίς να βρίσκει εμπόδιο. Δεν υπάρχει τίποτα σκοτεινό ή βρώμικο για να το εμποδίσει να φωτίσει όλες τις γωνίες και τα σημεία αυτού του ορόφου.

Ω χριστιανέ, όταν εισέλθεις στο Βασίλειο του Χριστού, θα χαρούν με το οικοδόμημά σου η πεντακάθαροι άγγελοι του Θεού κι οι νέοι που νωρίς κοιμήθηκαν από τον Κύριο, και οι παρθένες που χάρη στην Παρθενία πέρασαν από τη γέφυρα του θανάτου στον Παράδεισο. Από αυτόν τον έκτο όροφο, τον όροφο της καθαρότητας, θα βγεις να συναντηθείς μαζί τους και μαζί θα γλυκαίνεστε στη θέα του προσώπου του Θεού.

(συνεχίζεται...)

Ο νόμος της αγάπης αναγκάζει να επιχειρεί κανείς πράγματα που υπερβαίνουν τη δυναμιά του.

Ιωάννης Σιναΐτης.

**Άγιος Παΐσιος: «Δὲν σοῦ φιλῶ τὸ χέρι, μοῦ
λέει, γιατί φοβᾶμαι μὴν κολλήσω μικρόβια!»**

Γέροντα, αυτός πού σιχαίνεται, γιατί το παθαίνει;

– Πές μου, εσύ τί σιχαίνεσαι;

– Ολα τὰ σιχαίνομαι.

-Τότε όλα σ' εσένα θά ερχονται! Και τὰ σκουλήκια στά φρούτα ή στά όσπρια και καμμιά τρίχα στο ψωμί κ.λπ.

– Θυμάμαι, καί στό Κοινόβιο είχαμε έναν μοναχό πού ως λαϊκός ήταν νοματάρχης. Τον είχαν βάλει διαβαστή, γιατί ήταν μορφωμένος. Τόσα χρόνια ήταν στό μοναστήρι καί σιχαινόταν. Που νά άγγίξει πόμολο! Μέ τό πόδι άνοιγε τήν πόρτα ή σκουντούσε τό μάνταλο μέ τον αγκώνα καί μετά καθάριζε μέ οινόπνευμα τό μανίκι πού τό ακούμπησε! Ακόμη καί τήν πόρτα της εκκλησίας μέ το πόδι τήν άνοιγε. Και επέτρεψε ό Θεός, όταν γέρασε, να σκουληκιάσουν τά πόδια του, ιδίως το ένα με το όποιο άνοιγε τις πόρτες. “Ημουν παρανοσοκόμος, όταν ήρθε γιά πρώτη φορά στο νοσοκομείο της

Μονής με δεμένο το πόδι. Μου είπε ο νοσοκόμος νά το λύσω και εκείνος πήγε νά φέρει κάτι γάζες. Όταν το άνοιξα, τί νά δω! Πώ, πώ, ήταν γεμάτο σκουλήκια! Πήγαινε στην θάλασσα, του λέω, πλύν' το, νά φύγουν τά σκουλήκια, και έλα νά κάνουμε αλλαγή. Πού είχε φθάσει! Τί τιμωρία! Έγώ τά έχασα. Μου λέει ο νοσοκόμος: "Κατάλαβες από τί είναι αυτό; "Κατάλαβα, του λέω, επειδή ανοίγει τήν πόρτα με το πόδι!

– Και σ' αυτήν τήν κατάσταση, Γέροντα, συνέχιζε νά ανοίγει τήν πόρτα με τό πόδι;

– Νάι, μέ τό πόδι! Και είχε γεράσει καλόγερος!

– Δέν τό κατάλαβε;

– Δέν ξέρω. Μετά πήγα στην Μονή Στομίου στην Κόνιτσα. Τί θάνατο είχε ποιος ξέρει! Και έβλεπες, εκεί στο Κοινόβιο μερικοί νέοι μοναχοί πήγαιναν και έτρωγαν από τό περίσσειμα πού άφηναν στά πιάτα τους τά γεροντάκια, γιά νά πάρουν ευλογία! Μάζευαν τά περισσεύματα των κλασμάτων. Η άλλοι ασπάζονταν τό πόμολο, γιατί τό ακούμπησαν οι Πατέρες, και αυτός, όταν προσκυνούσε τις εικόνες, μόλις πού ακουμπούσε τό μουστάκι του στην εικόνα. Και τό μουστάκι τί θά τραβούσε μετά μέ τό οινόπνευμα!

– Όταν, Γέροντα, κάτι τέτοιο γίνεται σε ιερά πράγματα, δέν είναι άνευλάβεια;

– Μά από' κει ξεκινάει κανείς και φθάνει πιο πέρα. Έφθασε στο σημείο νά μήν προσκυνάει, γιατί φοβόταν μήπως εκείνος πού προσκύνησε πριν από αυτόν τήν εικόνα είχε καμμιά αρρώστια!

– Δηλαδή, γιά νά μή σιχάινεται κανείς, δέν πρέπει νά δίνει σημασία;

-Τις σαβούρες πού τρώνε οι άνθρωποι δεν τις βλέπουν! Αμα κάνει κανείς τον σταυρό του, είτε φοβία έχει είτε νοσοφοβία, βοηθάει μετά ο Χριστός.

Έκει στό Καλύβι πόσοι περνάνε πού έχουν διάφορες αρρώστιες! Και μερικοί απλοί κάνουν τον σταυρό τους, οι καημένοι, παίρνουν το κύπελλο πού έχω εκεί και πίνουν νερό. Οι άλλοι πού φοβούνται δεν το αγγίζουν.

Ήρθε πριν από λίγες μέρες κάποιος πού είχε πολύ μεγάλη θέση σε κάποια υπηρεσία.

Τόσο φοβάται ό καημένος τά μικρόβια, πού έχει ασπρίσει τά χέρια του, γιά νά τά καθαρίζη με τό οινόπνευμα. Ακόμη και τό αυτοκίνητο του τό τρίβει με οινόπνευμα! Τον λυπήθηκα!

Ξέρεις τί είναι νά έχει τέτοια θέση και νά κινείται έτσι; Του έδωσα λουκούμι, και δεν τό πήρε, επειδή τό έπιασα. Άλλα και στό κουτί νά ήταν, πάλι δεν θά τό έπαιρνε, γιατί θά σκεφτόταν ότι και στό κουτί θά τό έβαλε κάποιος άλλος με τά χέρια του. Παίρνω τό λουκούμι, τό τρίβω στά παπούτσια του και τό τρώω. Τού έκανα κάμποσα τέτοια και τρόμαξα νά τον κάνω νά έλευθερωθεί λίγο από αυτό.

Νά, και σήμερα ήρθε εδώ μιά κοπέλα πού είχε νοσοφοβία. Και όταν μπήκε μέσα δεν πήρε ευχή, γιατί φοβόταν μήν κόλληση μικρόβια, και όταν έφυγε, έπειτα από τόσα πού της είπα, γιά νά τήν βοηθήσω, πάλι δεν πήρε ευχή.

«Δεν σου φιλώ τό χέρι, μου λέει, γιατί φοβάμαι μήν κολλήσω μικρόβια!» Τί νά πής; Κάνουν έτσι μαύρη τήν ζωή τους.

Από τό βιβλίο «ΓΕΡΟΝΤΟΣ ΠΑΪΣΙΟΥ ΑΓΙΟΡΕΙΤΟΥ
ΛΟΓΟΙ Γ' ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΣ ΑΓΩΝΑΣ

Όποιος θέλει ν' ακούσει γρήγορα ο Θεός την προσευχή του, πριν απ' όλα, ας ευχηθεί από τα βάθη της ψυχής του, υπέρ των εχθρών του.

Όσιος Τήχων

Απαντώ στις απορίες σου

Γιατί η ανθρωπότης αντί να γίνει ευτυχής με τις πολλές ανακαλύψεις της έγινε δυστυχής και κινδυνεύει σήμερα να καταστραφεί;

Όπως για να καταλάβεις τα τελευταία κεφάλαια ενός συγγράμματος πρέπει να έχεις διαβάσει όλες τις προηγούμενες σελίδες, έτσι ακριβώς και για να εξηγήσεις, το γιατί σήμερα η ανθρωπότης ετοιμάζεται μόνη της να καταστραφεί, πρέπει να μάθεις τι έκανε χθες και προχθές αυτή η ανθρωπότης.

Και να τι έκανε ο άνθρωπος τους τελευταίους αιώνες. Γκρέμισε μέσα του τον Ναό της λατρείας του Θεού και ύψωσε στη θέση του τον πύργο της Βαβέλ, της νεοτέρας αθεΐας. Μεγάλωσε το κεφάλι του με τις σοφίες και μίκρυνε την καρδιά του, μέσα στην οποία θα έπρεπε να καλλιεργήσει την θείαν αγάπη και τον ανθρωπισμό.

Ο Spengler, ένας από τους εκπρόσωπους του αρνητικού χριστιανικού πνεύματος, στο βιβλίο του «Η δύσις του δυτικού πολιτισμού» παρατηρεί: «η ουσία κάθε ζωντανού πολιτισμού είναι η θρησκεία και ακριβώς ο μαρασμός του θρησκευτικού αισθήματος αποτελεί δείγμα, ότι ο πολιτισμός ο δυτικός, βρίσκεται ήδη εις το γήρας του και προ του θανάτου του».

Με έναν λόγο, ο δυτικός, ο Ευρωπαϊκός πολιτισμός μας, δεν βασίστηκε επί της πίστεως εις τον θεόν γι' αυτό αυτοκτονεί και αυτοκαταστρέφεται. Αυτό διακηρύττουν και άλλοι διανοούμενοι όπως οι: Carrel, Daniel Rops, ο φυσικός Louise de Broglie, ο διάσημος Αμερικανός χημικός James Konand κ.τ.λ.

Έγινε μωρός ο άνθρωπος, όταν αρνήθηκε τον θεόν και έμοιασε του μωρού παιδιού, που μόλις θα πιάσει φονικό όπλο στα χέρια του, είναι έτοιμο να σκοτώσει και να σκοτωθεί. Εξάλλου, δεν πρέπει -νά γιατί καταστρεφόμεθα από τις ανακαλύψεις- να μας διαφεύγει το γεγονός, ότι οι περισσότερες σήμερα επιστημονικές έρευνες, γίνονται γύρω από τις πυρηνικές εκρήξεις και τα πυρηνικά σύγχρονα όπλα. Άλλοτε, οι εφευρέτες πέθηναν πτωχοί, διότι πειραματιζόμενοι χρεωκοπούσαν οικονομικός. Και χρεωκοπούσαν διότι οι κυβερνήσεις έβλεπαν με αδιαφορία και συσπιστία τα σχέδιά τους. Σήμερα όμως, οι κυβερνήσεις ψηφίζουν κονδύλια με αστρονομικά ποσά για την προώθηση των πολεμικών εφευρέσεων και ανακαλύψεων. Πολλοί, έβλεπαν από καιρό ότι ο μηχανικός και υλιστικός πολιτισμός μας θα μας φέρει στην πολεμική καταστροφή. Μάλιστα, διανοούμενοι επιφανείς, όπως ο Γάλλος συγγραφέας Ντυαμέλ κ.α., επικήρυξαν εκστρατεία κατά του υλικού πολιτισμού του αιώνα μας. Και ευρέθησαν άλλοι επιστήμονες και φιλόσοφοι όπως ο Άγγλος Λόϋτζ, οι οποίοι πρότειναν πενταετή επιστημονική ανακωχή με απόλυτο απαγόρευση κάθε νέας εφευρέσεως και μηχανικής τελειοποίησεως, για να προφθάσει εν τω μεταξύ ο άνθρωπος -το μωρό παιδί του αιώνας μας- να μεγαλώσει στην καρδιά και να προσαρμοστεί έτσι σε όλη αυτή την επιστημονική πρόοδο.

Δεν έγινε βέβαια τίποτα απ' αυτά. Ούτε αφοπλισμός φαίνεται ότι είναι δυνατόν να γίνει και γι' αυτό μόνο από ένα θαύμα θα μπορούσε κανείς να εξαρτήσει την διάσωση του σημερινού πολιτισμού μας. Αλλά, τα θαύματα γίνονται μόνο δια την επιστροφής εις τον Θεόν, τον αγαθόν Πατέρα της στοργικής και ενθαρρυντικής εκείνης παραβολής του «Ασώτου».

Ανέκαθεν γίνονται πόλεμοι. Γιατί λοιπόν λένε, ότι τους σημερινούς πολέμους τους επιτρέπει ο Θεός για τις πολλές μας αμαρτίες;

Εκεί, λίγο πιο πέρα από την Εδέμ, ο Κάιν σκοτώνει τον αδελφό του τον Άβελ. Γίνεται δε αυτό, μόλις λίγο καιρό μετά την έξοδο τους εκ του παραδείσου. Και η ιστορία από τότε συνεχίζεται. Αυτό λέμε κι εμείς... Ανέκαθεν γίνονται πόλεμοι.

Ο πόλεμος όμως δεν είναι μοιραίος... Δεν είναι μοιραίος ο πόλεμος, λέει ο Γάλλος φιλόσοφος Maritain, αλλά είναι «ο δηλητηριασμένος καρπός χρονών μακρών, όπου η ανθρωπότης λησμόνησε την δικαιοσύνην και τον θεόν».

Από το ερώτημά σου λοιπόν φαίνεται να μην παραδέχεσαι, ότι οι σημερινοί πόλεμοι είναι οι χειρότεροι πόλεμοι των αιώνων, ακριβώς επειδή η αποστασία του αιώνα μας ήταν στη μορφή της καθολική και επαναστατική. Δεν έχει σημασία όμως. Εδώ μας μιλούν οι στατιστικές και οι αριθμοί.

Διάβασε λοιπόν να δεις τι μας λένουν!

Από το έτος 500 π.χ. έως το 1900 έγιναν 957 μεγάλοι πόλεμοι. Κανένας όμως απ' αυτούς δεν είχε τα αναρίθμητα θύματα, που είχαν οι παγκόσμιοι πόλεμοι του πολιτισμένου αιώνα μας.

Α. Παγκόσμιος πόλεμος. Κατά στατιστική του Αμερικανού Προέδρου του Διεθνούς Εμπορικού Επιμελητηρίου κ. Τόμας Ουώτσον, εφονεύθησαν 23 εκατομμύρια άνθρωποι εξ αυτών 10

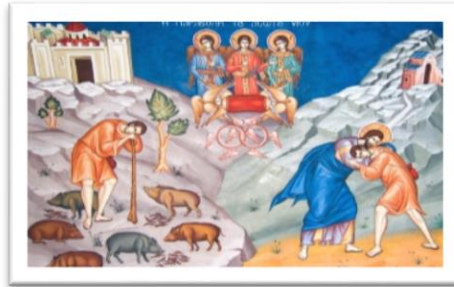
εκατομμύρια στρατιώτες και 13 εκατομμύρια εκ του άμαχου πληθυσμού. Επίσης 23 εκατομμύρια τραυματίστηκαν ή εξαφανίστηκαν, 9 εκατομμύρια παιδιά έμειναν ορφανά οι πέντε εκατομμύρια γυναίκες έμειναν χήρες.

Β. Παγκόσμιος Πόλεμος. Κατά τον αμερικανό οικονομολόγο Χ.Γκράτταν, στοίχισε στην ανθρωπότητα 40 εκατομμύρια νεκρούς και 80 εκατομμύρια τραυματίες. Νεκροί εκ του άμαχου πληθυσμού 15 εκατομμύρια άνθρωποι. Δηλαδή, διπλάσιοι νεκροί από τον Α Παγκόσμιο Πόλεμο και υπερτριπλάσια οι τραυματίες.

Καταστροφές στην Ελλάδα. Στο βιβλίο «οι θυσίες της Ελλάδος στο δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο» που εξέδωσε το Υφυπουργείο Ανοικοδομήσεως, γράφεται ότι, 500.000 αναβιβάζονται οι Έλληνες που πέθαναν είτε από την πείνα (300.000), είτε από τους Γερμανούς, Ιταλούς, Βούλγαρους κ.τ.λ.

Ο άσωτος υιός μόλις ήρθε στα καλά του είπε: «Αναστάς πορεύσομαι προς τον Πατέρα...»

Εμείς άραγε θα το πούμε αυτό ποτέ;...

«Ἡμαρτον εἰς σέ Σωτήρ, ὡς ὁ ἄσωτος Υἱός, δέξαι με Πάτερ μετανοοῦντα, καὶ ἐλέησόν με ὁ Θεός».

*Από το βιβλίο του Θεολόγου Ευάγγελου Μήτση
«Απαντώ απορίες σου»*

ΘΕΟΛΟΓΙΚΗ ΧΡΙΣΤΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Αν ο Χριστός δεν ανασταινόταν, θα ήμασταν οι πιο αξιοθρήνητοι και εξαπατημένοι από όλους τους ανθρώπους, όπως γράφει ο Απόστολος Παύλος (Α΄ Κορ. 15,19). Έτσι χρίει αμέσως την Ανάσταση ως την μεγαλύτερη εορτή της Χριστιανοσύνης. Αλλά και αν ο Χριστός δεν γεννιόταν, δεν θα είχαμε ποτέ την ανάσταση, συμπληρώνει ο ιερός Χρυσόστομος και συνδέει έτσι αναπόσπαστα την γέννηση του Σωτήρος Χριστού με την ανάστασή του. Γι' αυτό και χαρακτηρίζει τα Χριστούγεννα ως την «**Μητρόπολη των εορτών**» της χριστιανικής πίστεως και της ορθοδόξου εκκλησίας μας. Στη ζωή και στην παράδοση της Εκκλησίας μας και οι δύο αυτές μεγάλες εορτές έχουν μία ιδιαίτερη σημασία. Έπαιξαν σπουδαίο ρόλο στην υπόμνηση και διασφάλιση του ορθοδόξου δόγματος. Όπως το Πάσχα υπογράφει το δόγμα της θεότητας του Χριστού, έτσι τα Χριστούγεννα σφραγίζουν το δόγμα της τελείας ανθρωπίνης φύσεώς του. Στην ανάσταση βλέπουμε τον άνθρωπο Θεό, στην γέννηση βλέπουμε τον Θεό άνθρωπο. Γι' αυτό και η Εκκλησία μας κατά των αιρετικών που αρνήθηκαν την ανθρώπινη φύση του

Ιησού, κατά δηλαδή των μονοφυσιτών, χρησιμοποίησε την Θεία ενσάρκωση και ενανθρώπισή του, ενώ εναντίον εκείνων που αρνήθηκαν και τυφλά ακόμη αρνούνται την Θεία φύση του Χριστού χρησιμοποίησε ως απόδειξη την Θεία του Ανάσταση. Έτσι, είναι, βεβαίως, το Άγιον Πάσχα **«εορτών εορτή και πανήγυρις πανηγύρεων»**, αλλά και τα Χριστούγεννα, κατά τον ιερό Χρυσόστομο, είναι η μητρόπολις, η μήτηρ και η ρίζα των εορτών μας. Καθώς μελετούμε την εκκλησιαστική ιστορία και την λατρευτική-λειτουργική παράδοση της Εκκλησίας μας, πληροφορούμεθα ότι στην ανατολή μέχρι την εποχή του ιερού Χρυσοστόμου (4^{ος} αι.) εόρταζαν μαζί τα Χριστούγεννα και τα Θεοφάνεια. Ο ιερός Χρυσόστομος συνετέλεσε τα μέγιστα να διαχωριστούντα Χριστούγεννα από την εορτή των Θεοφανείων και να αποτελέσουν ιδιαίτερη εορτή. Γι' αυτό ο μέγας αυτός πατήρ και μέγιστος κήρυκας του θείου λόγου αφιέρωσε δύο θαυμάσιες και μοναδικές ομιλίες **«Εἰς τὴν γενέθλιον ἡμέραν τοῦ Σωτήρος»**. Σε αυτές τις ομιλίες με προσοχή και Θεία δύναμη εμβαθύνει στο άφατο μυστήριο της Θείας ενσαρκώσεως και με λυρισμό, αλλά και θεολογική σοφία εξυμνεί το γεγονός και την εορτή. Συγκεκριμένα γράφει: **«Σκέψου πόσο μεγάλο είναι να βλέπεις τον ήλιο να έχει κατέλθει από τους ουρανοὺς και να τρέχει πάνω στη γη και από εκεί να αφήνει παντού τις ακτίνες του. Όταν λοιπόν αυτό, αν συνέβαινε στον αισθητό ήλιο, θα άφηνε κατάπληκτους εκείνους που θα το έβλεπαν, σκέψου και συλλογίσου τώρα, πόσο μεγάλο είναι να βλέπεις τον Ήλιο της Δικαιοσύνης να αφήνει από την σάρκα του τις ακτίνες και να καταναγάζει τις ψυχές μας»**. Σε άλλο σημείο της ομιλίας του ο ιερός Χρυσόστομος σαν μικρό παιδί εκφράζει τα εσώψυχα της υπάρξεώς του και χαίρεται για το μυστήριο της ενσαρκώσεως και Θείας ενανθρωπήσεως του λυτρωτού Ιησού Χριστού. Έτσι, γράφει με γλαφυρότητα και ζωντάνια: **«Μυστήριο παράξενο και παράδοξο βλέπω. Βοσκοί μου γεμίζουν τα αυτιά όχι παίζοντας αλλά ψάλλοντας ουράνιους ύμνους. Άγγελοι ψάλλουν, αρχάγγελοι μελωδούν, υμνούν τα Χερουβείμ, δοξολογούν τα Σεραφείμ, όλοι γιορτάζουν βλέποντας τον Θεό**

στη γη και τον άνθρωπο στον ουρανό. Τώρα που όλοι σκιρτούν, θέλω και εγώ να σκιρτήσω, επιθυμώ να χορέψω, θέλω να πανηγυρίσω. Χορεύω και εγώ, όχι παίζοντας κιθάρα, όχι κουνώντας θυρσό, όχι κρατώντας αυλούς, όχι ανάβοντας λαμπάδες, αλλά έχοντας μαζί μου αντί για μουσικά όργανα τα σπάργανα του Χριστού. Αυτά είναι η ελπίδα μου, αυτά η ζωή μου, αυτά η σωτηρία μου, αυτά ο αυλός μου, αυτά η κιθάρα μου. Γι' αυτό και έρχομαι κρατώντας αυτά, για να μπορέσω να πω με τη δύναμή τους, μαζί με τους αγγέλους, το «Δόξα εν υψίστοις Θεώ και επί γης ειρήνη, εν ανθρώποις ευδοκία». Όταν όμως ο ιερός Χρυσόστομος προσπαθεί με την πεπερασμένη ανθρώπινη λογική να εμβαθύνει στο μυστήριο της «Θείας οικονομίας», της Θείας ενσαρκώσεως, νιώθει αδύναμος και σιωπά λέγοντας μόνο τα εξής: «Συγχωρήστε με παρακαλώ, που θέλω να σταματήσω από την αρχή ακόμη το λόγο. Φοβούμαι να εξετάσω τα υπερφυσικά, και δεν ξέρω πώς ή πού να στρέψω τα πηδάλια των λόγων μου. Τι να πω ή τι να αναφέρω; Βλέπω εκείνη που τον γέννησε, βλέπω εκείνον που γεννήθηκε, μα δεν είμαι σε θέση να ξεκαθαρίζω τον τρόπο της γεννήσεως». Αλλά και σε άλλους λόγους και ομιλίες ο Άγιος Πατέρας ομιλεί για τη σημασία της εορτής, επειδή εξ αυτής απορρέουν, όπως από την πηγή οι ποταμοί, οι διάφορες εορτές του λειτουργικού μας έτους (τα Θεοφάνεια, το Πάσχα, η Ανάληψη, η Πεντηκοστή). Αλλά και για έναν άλλο λόγο η ημέρα των Χριστουγέννων, κατά τον ιερό Χρυσόστομο, δικαιούται να έχει την «προεδρία». Γι' αυτό προσθέτει και λέγει: «Το μεγαλύτερο και ύψιστο μυστήριο και παράδοξο είναι το γεγονός ότι ο Υιός και άσαρκος Λόγος του Θεού έλαβε θνητό ανθρώπινο σώμα. Το να θελήσει να γίνει άνθρωπος, ενώ ήταν Θεός και να ανεχθεί να ταπεινωθεί τόσο, όσο ούτε ο ανθρώπινος νους δύναται να χωρέσει, αυτό είναι το πλέον φρικτό και ακατάληπτο». Βεβαίως, ίσως κάποιος αντιτείνει ότι όλος ο κόσμος σχεδόν γνωρίζει τα Χριστούγεννα και μάλιστα τα εορτάζει τις ημέρες αυτές. Η γέννηση όμως του Χριστού δεν έχει καμία απολύτως σχέση με την κοσμική εορτή. Αυτή ίσως είναι μία

θαυμάσια εορτή για το πεπτικό μας σύστημα ή για τις εθιμοτυπίες μας, αλλά σίγουρα όλα αυτά δεν είναι τα Χριστούγεννα. Για το μικρό ποίμνιο, για τους χριστιανούς δηλαδή όχι της αστυνομικής ταυτότητας, αλλά της συνειδήσεως, τα Χριστούγεννα είναι ένα μυστήριο απρόσιτο, άφατο και ανέκφραστο και στον πιο μεγάλο σοφό. Μέσα στην εκκλησία είναι μία ακόμη εορτή που συνεπικουρεί τους πιστούς να βιώσουν οντολογικά την ενσάρκωση και ενανθρώπιση του Χριστού όχι ως ένα γεγονός του καιρού εκείνου, αλλά ως μία ζώσα πραγματικότητα του σήμερα, ως ένα μόνιμο παρόν στη ζωή μας. Εξάλλου, για την ορθόδοξη εκκλησία και θεολογία αυτό θα πει εορτάζω: **«ξεφεύγω από τον χρόνο μου και από τον τόπο μου, και εισέρχομαι στην αιώνια ώρα, στο αιώνιο παρόν του Θεού για να ζήσω την ιστορία του ως ιστορία μου, για να βιώσω την ζωή του ως ζωή μου. «Σήμερα γεννάται» ψάλλει τις ημέρες αυτές η Εκκλησία μας και καταλύει τα χρονικά και τοπικά όρια της ιστορικής πραγματικότητας, μεταφέροντας τους πιστούς σε ένα διαρκές παρόν. Έτσι εισέρχεται το θεϊκό μέσα στην ιστορική πραγματικότητα».** Όταν αυτό είναι το βαθύτερο νόημα κάθε εορτής, μπορούμε πολύ καλά να κατανοήσουμε, πόσο ανταποκρίνεται ο εορτασμός των περισσότερων ανθρώπων στη σημασία των Χριστουγέννων. Σίγουρα, πάντως, τα Χριστούγεννα δεν είναι ή δεν πρέπει να είναι μία εορτή ρουτίνας ή εθιμοτυπίας. Τα Χριστούγεννα, είναι πέλαγος και ωκεανός εμπράκτου και ενσάρκου αγάπης, επειδή ακριβώς ο Θεός έγινε ένσαρκη εικόνα του πλασθέντος ανθρώπου, τέλειος άνθρωπος, και γεμίζει και ολοκληρώνει με τον ωκεανό της αγάπης του όλη την κτίση, λογική και άλογη. Ας δούμε όμως πώς υπομνηματίζουν την μεγάλη εορτή της κατά σάρκα γεννήσεως του Χριστού και τρεις άλλοι μεγάλοι Πατέρες της Εκκλησίας μας. Ο Μέγας Αθανάσιος στον «Περί ενανθρωπήσεως» λόγο του γράφει: **«Αυτός (εννοεί τον Θεάνθρωπο Χριστό) έγινε άνθρωπος για να θεοποιηθούμε εμείς ως άνθρωποι.** Αυτός εφανέρωσε τον εαυτό του με ανθρώπινο σώμα, προκειμένου εμείς να λάβουμε έννοια του αοράτου Θεού πατρός.

Αυτός υπέμεινε την προερχόμενη από τους ανθρώπους ύβρη για να κληρονομήσουμε εμείς την αθανασία». Ο Άγιος Γρηγόριος ο Θεολόγος με γλαφυρότητα υπογραμμίζει: «Αυτός που είναι θεϊκά πλούσιος πτωχεύει. Πτωχεύει γιατί λαμβάνει την δική μας φθαρτή και θνητή ανθρώπινη σάρκα, προκειμένου να πλουτίσουμε εμείς από την δική του θεότητα. Αυτός που είναι πλήρης χάριτος κενούται, προκειμένου εμείς να γεμίσουμε από την δική του πληρότητα. Ποιος είναι άραγε ο πλούτος της αγαθότητας αυτής; Ποιο είναι το μυστήριο που με αφορά; Εγώ όταν πλάσθηκα, μετέλαβα της θείας εικόνας και δεν την εφύλαξα. Τώρα εκείνος μεταλαμβάνει την δική μου σάρκα για να σώσει την εικόνα και να αθανατίσει την ανθρώπινη σάρκα μου». Ο δε ιερός Χρυσόστομος στην ομιλία του «Εις το γενέθλιον του Σωτήρος ημών Ιησού Χριστού», με έμφαση και διδακτικότητα διδάσκει και θεολογεί: «Ο προ αιώνων μονογενής Υιός του θεού Πατρός, ο αναφής, ο ασώματος και άσαρκος, υπεισέρχεται τώρα στο δικό μου φθαρτό και ορατό σώμα. Άραγε, γιατί; Για να τον βλέπουν και με την ίδια την έσαρκη παρουσία του να διδάσκει. Αφού μας διδάξει, θα μας χειραγωγήσει (καθοδηγήσει) προς το μην βλεπόμενον». Τέλος, κατά την ρήση του ιερού Χρυσοστόμου, «Και σε αυτούς που μας αγαπούν και σε εκείνους που μας μισούν», χρόνια πολλά και, κυρίως, χριστοκεντρικά, σωτήρια και ανυπόκριτα. Επομένως, αγαπητοί αναγνώστες, «Χριστός γεννάται, δοξάσατε».

Γράφει ο Θεολόγος-Εκκλησιαστικός Ιστορικός-Νομικός,
κ. Ιωάννης Ελ. Σιδηράς

Ταπείνωσις

Ικέτευε ακατάπαυστα τον Κύριο να σε αξιώσει να ανταποκριθείς στο θείο κάλεσμα Του: «Δεῦτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, κἀγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς. Ἄρατε τὸν ζυγὸν μου ἐφ' ὑμᾶς καὶ μάθετε ἀπ' ἐμοῦ, ὅτι πρᾶός εἰμι καὶ ταπεινὸς τῇ καρδίᾳ, καὶ εὐρήσετε ἀνάπαυσιν ταῖς ψυχαῖς ὑμῶν». Πουθενά δεν θα βρεις τόση ἀνάπαυση, ὅση μέσα στην ταπείνωση. Πουθενά δεν θα βρεις τόση ταραχή, ὅση μέσα στην υπερηφάνεια. Ταπεινώσου μπροστά σε ὅλους και θα υψωθείς ἀπὸ τον Κύριο. Ἀλλά και ὅταν υψωθείς ἀπὸ Εκείνον μείνε πάλι ταπεινός, για να μη χάσεις τη χάρη Του. Ο Θεός σε τράβηξε ἀπὸ την ανυπαρξία σε ἔφερε στο φως της ζωῆς. Η ὑπαρξις δεν εἶναι κατόρθωμα δικό σου. Ούτε γνωρίζεις που θα βρεθείς μετὰ την πρόσκαιρη παραμονή σου σ' αὐτή τη γη. Ταπεινώσου, λοιπόν. Και μαζί με το προφήτη λέγε πάντοτε: «Κύριε οὐχ ὑψώθη ἡ καρδιά μου, οὐδὲ ἐμετεωρίσθησαν οἱ ὀφθαλμοί μου, οὐδὲ ἐπορεύθην ἐν μεγάλοις, οὐδὲ ἐν θαυμασίοις ὑπὲρ ἐμέ». Και ἀκόμα: «ἐγὼ δέ εἰμι σκώληξ καὶ οὐκ ἄνθρωπος, ὄνειδος ἀνθρώπων καὶ ἐξουθένημα λαοῦ». Χωρὶς τη βοήθεια του Θεοῦ τίποτα δεν μπορεῖς να κάνεις. Και ὅλα ὅσα ἔχεις το Θεό ἀνήκουν και ἀπὸ

Εκείνον τα πήρες δωρεάν. Λοιπόν; «Τι έχεις λοιπόν, όπερ ουκ έλαβες; Τι καυχάσαι ως μή δήθεν λαβών;» Χωρίς τη χάρη του Θεού δεν είσαι τίποτα περισσότερο από ένα ξερό καλάμι, ένα άκαρπο δέντρο, ένα άχρηστο κουρελόπανο, σκεύος αμαρτίας, δοχείο παθών. Όλα τα καλά που έχεις μέσα σου είναι της χαρίτος του Θεού. Δικά σου είναι μόνο τα πάθη και οι αμαρτίες.

Η μετάνοια, η συντριβή και το πένθος για τις αμαρτίες είναι η αρχή της ταπεινώσεως. Και όταν βάλεις αρχή στην ταπείνωση, τη γνήσια και ειλικρινή, το πρώτο πράγμα που θα αισθανθείς θα είναι το μίσος προς κάθε έπαινο και κάθε ανθρώπινη δόξα. Έπειτα θα εξοριστούν σταδιακά από μέσα σου ο θυμός, η οργή, η μνησικακία, ο φθόνος και όλα τα κακά. Έστερα θα αρχίσεις να θεωρείς τον εαυτό σου ως τον αμαρτωλότερο όλων των ανθρώπων και άξιο της κολάσεως. Αυτή η συνείδησις όμως θ' αυξάνει και θα τρέφει την ταπείνωση, κι έτσι όλο και περισσότερο θα προχωρείς προς την κατάκτηση της κορυφής αυτής της θείας αρετής.

Όποιος γνώρισε πραγματικά τον εαυτό του έκανε την αρχή για την απόκτηση της ταπεινώσεως, γιατί είδε το μέγεθος της αδυναμίας του αλλά και τον βόρβορο που κρύβει μέσα της η ψυχή του. Απελπισμένος τότε από τον εαυτό του, στράφηκε «συντετριμμένος και τεταπεινωμένος» προς τον Θεό ζητώντας ακατάπαντα το έλεος Του.

Να λοιπόν με ποιον τρόπο, λένε οι Πατέρες, θα διαπιστώσεις αν αρχίσεις να αποκτάς τη μακάρια ταπείνωση: Αν κυριευθείς από μόνιμο και φλογερό έρωτα της προσευχής.

Τι είναι λοιπόν ταπείνωσις; Είναι, όπως είπε κάποιος Άγιος, η γνώσις του εαυτού σου και της μηδαμινότητός σου. Και ο δρόμος που οδηγεί στην ταπείνωση είναι οι σωματικοί κόποι, που γίνονται με επίγνωση του σκοπού τους, το να θεωρείς ειλικρινά τον εαυτό σου χειρότερο απ' όλους τους ανθρώπους και, περισσότερο ακόμη, κάτω απ' όλη την κτίση, καθώς και η αδιάλειπτη προσευχή. Αυτός ο δρόμος φέρνει την ταπείνωση. Η φύσις της ταπεινώσεως όμως είναι Θεϊκή και

ακατάληπτη. Γι' αυτό και κανείς δεν μπορεί να σε διδάξει με λόγια το πώς δημιουργείται και αναπτύσσεται στην ψυχή, αν δεν το διδαχθείς νοερά από τον Κύριο και από την πείρα του πνευματικού αγώνος σου.

Γιατί η σωματικοί κόποι οδηγούν στην ταπείνωση; Διότι οι κόποι ταπεινώνουν το σώμα και όταν ταπεινώνεται με επίγνωση το σώμα, ταπεινώνεται και η ψυχή.

Γιατί το να θεωρεί κανείς τον εαυτό του κάτω απ' όλη την κτίση οδηγεί στην ταπείνωση; Διότι όταν τοποθετηθείς εσωτερικά έτσι, είναι αδύνατο να θεωρήσεις τον εαυτό σου καλύτερο από τον αδελφό σου ή να υπερηφανευθείς για κάτι ή να κατακρίνεις ή να εξουθενώσεις κάποιον.

Και γιατί η αδιάλειπτη προσευχή οδηγεί στην ταπείνωση; Διότι, αν κοιτάξεις στα βάθη της ψυχής σου, θα δεις ότι κανένα καλό δεν έχεις και ότι τίποτα δεν μπορείς να κατορθώσεις χωρίς τη βοήθεια και τη χάρι του Θεού. Και τότε δεν θα κουραστείς να Τον ικετεύεις να σ' ελεήσει και να σε σώσει. Κι αν κατορθώσεις κάτι, γνωρίζεις καλά ότι στη δύναμη του Θεού το οφείλεις και όχι στη δική σου δύναμη. Και ταπεινώνεσαι βαθιά, τρέμοντας μήπως χάσεις τη βοήθεια και τη χάρι του Θεού. Κι έτσι με ταπείνωση προσεύχεσαι και με την προσευχή ταπεινώνεσαι και προοδεύεις πνευματικά.

Τέτοια ταπείνωση είχαν οι άγιοι. Αυτή η ταπείνωση, μας διδάσκει ο αββάς Δωρόθεος, είναι η τέλεια ταπείνωση και αναπτύσσεται στην ψυχή σαν φυσικό αποτέλεσμα της ακριβούς τηρήσεως των εντολών του Κυρίου.

Αγίου Δημητρίου του Ροστώφ
«Πνευματικό Αλφάβητο»

Μὴ φοβοῦ· μόνον πίστευε

Λόγος στὸ «Μὴ φοβοῦ· μόνον πίστευε».

Ἀνήσυχος καὶ παραγμένος πλησίασε τὸν Κύριο Ἰησοῦ Χριστὸ ὁ ἀρχισυνάγωγος Ἰάειρος, δηλαδή ὁ προϊστάμενος τῆς ἐβραϊκῆς συναγωγῆς τῆς Καπερναοῦμ. Στὸ πρόσωπό του ἦταν φανερὴ ἡ θλίψη ἀπὸ τὴ σκληρὴ δοκιμασία ποὺ περνοῦσε. Ἡ μονάκριβη κόρη του, μόλις 12 ἐτῶν, εἶχε προσβληθεῖ ἀπὸ θανατηφόρο ἀσθένεια καὶ ἤδη πλησίαζε τὸ τέλος τῆς. Τότε ἦταν ποὺ ὁ ἀρχισυνάγωγος ἔτρεξε νὰ συναντήσῃ τὸν Κύριο καὶ νὰ τὸν παρακαλέσῃ νὰ ἔλθῃ στὸ σπιτί καὶ νὰ θεραπεύσῃ τὴν κόρη του. Ὁ Κύριος ἀποδέχθηκε τὴν πρόσκληση, ἀλλὰ στὸ μεταξὺ ὁ δύστηχος πατέρας ἔλαβε τὴν τραγικὴ εἶδηση: «Ἡ κόρη σου πέθανε», τοῦ εἶπαν, «δὲν χρειάζεται νὰ κουράζεις τὸν Διδάσκαλο». Ὁ Ἰάειρος ἐνοιωσε τὸ ἔδαφος νὰ χάνεται κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του. Ὅλες οἱ ἐλπίδες του ἔγιναν συντρίμμια. Ὡστε αὐτὸ ἦταν λοιπόν; Δὲν θὰ ξαναδεῖ πλέον τὴν κόρη του;... Ὡστόσο, πρὶν προλάβῃ νὰ πεῖ τίποτε, ὁ Κύριος στράφηκε καὶ μὲ

τόνο ἤρεμο καὶ ἐπιβλητικὸ τοῦ εἶπε: «Μὴ φοβοῦ• μόνον πίστευε». Μὴ φοβᾶσαι· συνέχισε νὰ ἔχεις σταθερὴ τὴν πίστη σου κι ἡ κόρη σου θὰ σωθεῖ. Καὶ πράγματι ὕστερα ἀπὸ λίγο ἔγινε τὸ συγκλονιστικὸ θαῦμα: Ὁ Κύριος τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου ἀνέστησε τὴν κόρη τοῦ Ἰαεῖρου!

«Μὴ φοβοῦ• μόνον πίστευε»!

Αὐτὸς ὁ τόσο ἐντυπωσιακὸς λόγος τοῦ Κυρίου ἀπὸ τὸ σημερινὸ εὐαγγελικὸ ἀνάγνωσμα μᾶς δίνει τὴν ἀφορμὴ νὰ δοῦμε πῶς κι ἐμεῖς μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ μπορούμε νὰ ξεπεράσουμε τοὺς φόβους ποὺ δημιουργεῖ στὶς ψυχές μας, πρῶτον, ὁ ἀγώνας μας γιὰ τὴν καθημερινὴ ἐπιβίωση, δεύτερον, τὸ ὀρμητικὸ ρεῦμα τοῦ κακοῦ καὶ τρίτον, οἱ ἑκτακτες ὥρες ἐσχάτου κινδύνου.

1. Ἀγώνας γιὰ ἐπιβίωση

Εἶναι φυσικὸ, ἰδιαίτερα στὴν κρίσιμη περίοδο ποὺ διερχόμαστε, νὰ δημιουργεῖται φόβος στὶς ψυχές τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι ἀγωνίζονται γιὰ τὴν καθημερινή τους ἐπιβίωση μὲ τεράστιες δυσκολίες καὶ δυσοίωνες προβλέψεις γιὰ τὸ μέλλον. Νέοι ἄνθρωποι, στὸ ξεκίνημα τῆς ζωῆς τους, βλέπουν νὰ ὀρθώνονται μπροστά τους ἀνυπερβλητὰ ἐμπόδια ποὺ τοὺς ἀνακόπτουν τὴν πορεία πρὸς τὴν ἐπιθυμητὴ ἐπαγγελματικὴ καὶ οἰκογενειακὴ ἀποκατάσταση. Τί ἀπομένει λοιπὸν νὰ κάνουν; Ἡ μόνη λύση εἶναι ἡ καταφυγὴ μὲ πίστη καὶ ἐμπιστοσύνη στὸν Κύριο. Αὐτὸ ἀκριβῶς συνέστησε ὁ Κύριος στὸν ἀρχισυνάγωγο: «μόνον πίστευε»! Στήριξε τὴν πίστη καὶ τὴν ἐλπίδα σου στὸν Παντοδύναμο καὶ Πανάγαθο Θεό. Σ' Αὐτόν, ποὺ ἐὰν τόσο πολὺ φροντίζει γιὰ τὰ «πετεινὰ τ' οὐρανοῦ» καὶ «τὰ κρίνα τοῦ ἀγροῦ» (Ματθ. ζ' 28), πολὺ περισσότερο θὰ ἐνδιαφερθεῖ γιὰ τοὺς πιστοὺς μαθητές Του! Αὐτὸ ἀκριβῶς μᾶς συμβουλεύει καὶ ὁ θεόπνευστος ἀπόστολος Πέτρος: Μὴν ἀγωνιάτε γιὰ τὸ μέλλον!

Ἀφήστε κάθε φροντίδα σας στὰ χέρια τοῦ Θεοῦ, διότι «αὐτῷ μέλει περὶ ὑμῶν» (Α΄ Πέτρ. ε΄ 7). Αὐτὸς νοιάζεται καὶ ἐνδιαφέρεται γιὰ σᾶς.

2. Τὸ ρεῦμα τοῦ κακοῦ

Φόβος ἐπίσης δημιουργεῖται στὶς ψυχὲς τῶν ἀνθρώπων ποὺ βλέπουν τὸ ρεῦμα τοῦ κακοῦ σὰν ὀρμητικὸ χεῖμαρρο νὰ κατακλύζει καὶ νὰ παρασύρει τὰ πάντα. Ἄραγε μπορεῖ νὰ ἀντέξει κανεὶς μέσα σ' αὐτὴν τὴν πλημμύρα τῆς ἁμαρτίας; Πῶς θὰ μεγαλώσουν τὰ παιδιά μέσα σ' αὐτὸν τὸν κόσμο τῆς κακίας καὶ τῆς διαφθορᾶς; Δικαιολογημένοι οἱ φόβοι καὶ οἱ ἀνησυχίες γιὰ κάθε ἐχέφρονα ἄνθρωπο. Εἰδικὰ ὅμως ὁ πιστὸς χριστιανὸς λαμβάνει θάρρος καὶ ἐνίσχυση, καθὼς ἀκούει τὸν εὐαγγελιστὴ Ἰωάννη νὰ ἀπευθύνεται στοὺς πιστοὺς μὲ τὰ θεόπνευστα λόγια: «μείζων ἐστὶν ὁ ἐν ὑμῖν ἢ ὁ ἐν τῷ κόσμῳ» (Α΄ Ἰω. δ΄ 4). Μὴ φοβᾶστε τὸ κακό! Μπορεῖτε νὰ τὸ νικήσετε, διότι ὁ Θεὸς ποὺ εἶναι μαζί σας, μέσα σας καὶ σᾶς φωτίζει καὶ σᾶς ἐνισχύει, εἶναι πιὸ μέγας καὶ πιὸ δυνατὸς ἀπὸ τὸν σατανᾶ ποὺ ἐξουσιάζει τὸν ἁμαρτωλὸ κόσμο.

3. Στὸν ἔσχατο κίνδυνο

Ἕνθα ὅμως καὶ τὸ ἐνδεχόμενον νὰ βρεθεῖ ξαφνικὰ ὁ ἄνθρωπος σὲ κίνδυνο γιὰ τὴ ζωὴ του. Ἀκοῦμε συχνὰ γιὰ σεισμούς, πλημμύρες, ἐμπρησμούς, ἐκρήξεις, ληστεῖες, τρομοκρατικὲς ἐνέργειες καὶ ἄλλα ἔκτακτα γεγονότα ποὺ ἀπειλοῦν τὴ ζωὴ πολλῶν ἀνθρώπων. Πῶς νὰ ἀντιμετωπίσει ὁ ἄνθρωπος τέτοιες ἐφιαλτικὲς καταστάσεις; Ἄς μὴν ἐπιτρέψει ὁ Θεὸς νὰ περάσουμε παρόμοιες δοκιμασίες. Ὡστόσο, γιὰ νὰ εἶμαστε σὲ θέση νὰ ἀντιμετωπίσουμε, ἂν χρειαστεῖ, τέτοιους κινδύνους, χρειάζεται ἀπὸ τώρα νὰ ὀπλιστοῦμε μὲ τὴν ἀκλόνητη πίστη ὅτι, ἂν κάθε στιγμή ὁ Κύριος εἶναι δίπλα μας καὶ ἀκούει τὶς προσευχὰς μας, πολὺ περισσότερο στὴ δύσκολη αὐτὴ ὥρα μᾶς κρατᾶ

ἀπὸ τὸ χέρι καὶ μᾶς στηρίζει. Στέλνει ἀκόμη καὶ τοὺς Ἀγγέλους Του, γιὰ νὰ μᾶς προστατεύουν σὲ κάθε βῆμα τῆς ζωῆς μας. Αὐτὴν τὴν μεγάλη ἀλήθεια, ὅτι στὴ δύσκολη ὥρα ὁ Θεὸς εἶναι μαζί μας, τὴν διακηρύττει ὁ προφήτης καὶ βασιλιάς Δαβὶδ στὸν 22ο ψαλμὸ: «ἐὰν γὰρ καὶ πορευθῶ ἐν μέσῳ σκιᾶς θανάτου, οὐ φοβηθήσομαι κακά, ὅτι σὺ μετ' ἐμοῦ εἶ». Ἄς προσευχόμεστε λοιπὸν κι ἐμεῖς μὲ τὰ ἴδια λόγια: Κύριε, κοντὰ σου εἶμαι ἀσφαλῆς. Κι ἂν ποτὲ βρεθῶ ἀντιμέτωπος μὲ ὅποιονδήποτε κίνδυνο, ἀκόμη καὶ μὲ αὐτὸν τὸν θάνατο, δὲν θὰ φοβηθῶ μήπως πάθω κάτι κακὸ, διότι Ἐσὺ εἶσαι μαζί μου παντοῦ καὶ πάντοτε!

«Μὴ φοβοῦ· μόνον πίστευε»!

Δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος ποὺ νὰ μὴν δοκίμασε φόβους στὴ ζωὴ του. Καὶ ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς φόβους ποὺ ἀναφέραμε ὑπάρχουν καὶ πολλοὶ ἄλλοι: Μοναξιά, ἐγκατάλειψη, ἀσθένεια, θάνατος... Μόνον ὁ Θεὸς γνωρίζει τὰ ἀποτυπώματα ποὺ ἀφήνει κάθε φόβος στὶς ψυχὲς τῶν ἀνθρώπων.

Ἄς προσέξουμε ὅμως σήμερα κάπως περισσότερο τὸν λόγο τοῦ Κυρίου ποὺ ἀπευθύνεται στὸν καθένα ἀπὸ ἐμᾶς: «μὴ φοβοῦ· μόνον πίστευε»! Μὴ φοβᾶσαι· προχώρα μὲ πίστη! Ἄν τὸν λόγο αὐτὸν τὸν ἀκούγαμε ἀπὸ ὅποιονδήποτε ἄνθρωπο, δὲν θὰ κερδίζαμε τίποτε περισσότερο ἀπὸ μιὰ ἀπλὴ ψυχολογικὴ ἐνίσχυση. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ὅμως ποὺ μᾶς τὸν ἀπευθύνει ὁ Παντοδύναμος Θεός, ὁ Νικητὴς τοῦ θανάτου, ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός, τότε ὁ λόγος αὐτὸς μᾶς μεταδίδει χάρι καὶ δύναμη. Ἐνίσχυση οὐσιαστικὴ, θάρρος καὶ ἐλπίδα, γιὰ νὰ ξεπερνοῦμε κάθε φόβο καὶ δυσκολία τῆς ζωῆς!

π. Γ. Κ.

Ο Σταυρός μας

Πριν σου στείλει ο Θεός τον Σταυρό που σηκώνεις τον κοίταξε με
τα πανσοφά μάτια Του
τον εξέτασε με τη θεία λογική Του
τον εξέλεξε με την ατελείωτη δικαιοσύνη Του
τον θέρμανε στη γεμάτη αγάπη καρδιά Του
τον ζύγισε καλά με τα στοργικά Του χέρια
μη τυχόν και πέσει βαρύτερος από όσο μπορείς να σηκώσεις,
και αφού υπελόγησε το θάρρος σου τον ευλόγησε και τον απέθεσε
στους ώμους σου.

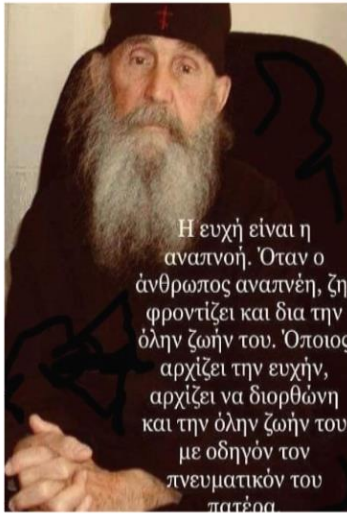
Μπορείς να τον σηκώσεις,
κράτησέ τον και ανέβαινε
από τον Γολγοθά προς την Ανάσταση
Αμήν.

Αποφθέγματα Αγίων

Δώσε
στον Θεό
την Δυναμία σου
και Αυτός
θα σου Χαρίσει
τη Δύναμή Του

Η ευχή είναι η
αναπνοή. Όταν ο
άνθρωπος αναπνέει, ζη
φροντίζει και δια την
όλην ζωήν του. Όποιος
αρχίζει την ευχήν,
αρχίζει να διορθώνη
και την όλην ζωήν του
με οδηγόν τον
πνευματικόν του
πατέρα.

Σας παρακαλώ, όποιος κάνει
υπομονή, χαρά σ' αυτόν.
Όποιος κάνει υπομονή, σαν
τον ήλιο θα λάμψει. Πολλή
υπομονή να κάνετε.
Οσία Σοφία της Κλεισούρας

Όταν κάνουμε συνέχεια
προσευχή,
θα μας φωτίζει ο Θεός
τι να κάνουμε κάθε φορά
και στις πιο δύσκολες καταστάσεις.
Θα το λέει ο Θεός μέσα μας.
Θα βρίσκει τρόπους ο Θεός.

Όσιος Πορφύριος Κουσοκαλυβίτης

